

Ríki unglíngurinn . . .

(Framhald frá 1. síðu)

Nögvir koma ríðandi, men hin stóra fjöldinn kemur til gongu, og ekki er annað að venta enn af træsíðunum er teirra millum. Hann ferðast allt til fótis.

Leingi nöyðist ríkmaðurinn að biða har við vegin. Hann lítur öngum til af standa á varhaldi fyrir seg, sær sjálfum lítur hann alltið best til. Og hann er tolin. Eingin kundi gjört honum það eftir í hansara stað. Maður, sum öngantið hefur nýst af biða eitt andartak eftir nokrum tingi, hann hefur nú biðað í alla hessa líðlungu tíð, kanska um illa göngur í hond, til einkis.

Hann vill ekki hugsa um það, at hendan langa biðing skal verða til einkis. Það fer hann ekki at orka at bera. Öll hansara vör stendur til hendan fremmanda mann, öngan annan.

So kemur maðurinn. Biðingin varð ekki til einkis. Hin tráandi, skikkjuklæddi ríkmaðurinn við vegajadæran sær træsíðin koma. Og hann er ekki einsamallur, nú heldur enn áður. Við honum fylgist hópur af undarligum fólki, flakkarum, letingum og spíðolskum. Og hin biðandi fer til gongu, gloymir virðuleikan, gloymir alt útan um seg, alt útan hann, sum kemur og sum hann hefur biðað eftir. Nú er hann komin. Og unglíngurinn gleðir seg, breiðir út armar sínar móti teimum komandi. Hövdu ekki so nögvir af teimum verid spíðalskir og óreinar, kundi hann boðið teimum at húsum, nú letur hann það fara. Hann stoðgar fagnandi á, heilsar mannamúgvuni, göngur at spámanninum.

Rabbi taba! sigur hann.

Og hann fellur á kné, kyssir jörðina við fotur kollveltingarmannsins, gleðir seg inniliga eins og barn, ið fer pápan aftur úr langari vandaferð. Við knellingina visir hann eina virðing, sum hann sjálfur ekki réttliga er forur at greina. Men hann hefur í langa tíð kent á sér, at hesin maðurinn var einasta vón hansara. Rabi taba! er það einasta hann sigur. — Góði meistari!

Hví kallar tú meg góðan? er svar kollveltingarmannsins.

Unglíngurinn lítur upp men svarat ekki. Það varði hann ekki, at verða spurður. Og mannamúgvan stendur tígandi útan um.

Reis teg upp, vinur, og kom og tala við okkum, sigur kollveltingarmaðurinn. Men kalla meg ekki góðan og ekki meistara. Eingin er góður útan hann sum vit seta yvir okkum allar.

Hetta svar ókunnunnansins líkist unga mannum vel á, sérstakliga var það röddina, áherðsluna í orðum hansara, taluháttinn, hann nýtir. Honum verður lítandi í eyguni á manninum, og nú minnst hann hesi eygu, hesi undarligu, heiltu eygu, sum horva á mann útan at stara, skilja manninn útan at visa nakra undran. Og tá nú ferðafólk ið setur seg niður á bakkan, finnur stórmaðurinn sær eisini seti, og útan nakra frágreiðing viðvíkjandi örinu sínu ella somikið sum at siga hvor hann er, sigur hann við meistaran:

Eg komi at spyria teg til ráðs; eg vildi fegin fingið at vitað, hvat eg eigi at gera so at eg kann ögnast ævinligt lív, verða lukkuligur, gera hitt rétta?

Hann er alltráur tá hann sigur hesi orð, það er eins og tolið nú er burtur, eins og hann hefur lagt stór

verk úr hondum og nú einans biðar eftir hvussu það fer at roynast, ella réttari, at hann biðar meðan dómt verður, tráar eftir at dómurinn verður sér til vildar.

Meistarinn suffar tungliga. Hann hefur ofta verið spurður sum nú, líkandi spurningar undir líkandi umstöðum og fyrri það mesta hefur hann svarað við at benda á hitt besta í menniskjuni, hitt fullkomnasta í löginu, það ið best höskaði í hvorjum sérstökum föri. Og á spurningin frá hesum unga manninum, algildan spurning, ið ekki krevur úrloyn í nokrum sérstökum máli, gevur hann hetta algilda og einfalda svar: Halt tú boðorðini!

Boðorðini? spyr unglíngurinn lágmaeltur eins og honum tykist hetta varla vera hált svar.

Ja, boðorðini, tekur meistarin uppáttur útan itari áherðslu og nevnir honum nokur af teim tyðningarmestu. Men unglíngurinn leggur upp:

Það veit eg, harri, það veit eg, eg hafi hildið öll hasi boðorðini, hvort eitt einasta so leingi sum eg minnst. Eg haldi ekki beinleiðis, at eg hafi gjört nakað rangt. Eg eri visur í, at eg hafi ekki gjört nakað rangt. Men kortini eri eg ekki lukkuligur. Eg eri ekki visur í, um eg ögnist ævinligt lív. Eg veit ekki hvat eg eigi at gera. Men boðorðini, tey hafi eg hildið öll og verið löginu lýðin, alltið.

Og bæði rödd og atburður váta, at hann biður um viðurkenning av.

at hann er réttletinn, hefur til hendan dag lívað rétt sambært guds og mannalögum. Og til at fullvíssa seg enn meira spyr hann: Ella, vantar mér nakað enn?

Langa stund er tögn.

Ferðamaðurinn, hesin dularfulli predikari og ósandi kollveltingarmaður, hyggur niður í sandin við fotur sínar. Hann sýntist hugsin, og ungi skikkjuklæddi maðurinn ivast ekki í at svarið verður: nei. Meistarinn fer at viðurkenna, at hann er sannur dygdarmaður, man útan iva ögnast ævinligt lív, honum er alls ekki nöyðugt at hava nakra stúran fyrri tí. Hann heldur seg siggja á meistaranum, at hann einki kann finna við honum, sum ber vitni um annað.

Men tá nú meistarin umsiður hyggur upp og eyga teirra mótast, kemur unglíngurinn, fyrri fyrstu ferð, eftir tí, at hann stendur frammi fyrri dómara, sum dómir honum ekki til vildar, ferðamanni, sum torir at mótmæla hövdinga, kollveltíngarmanni, sum heldur ímóti og krevur, ístaðinn fyrri at gera ein lítlan beina. Maðurinn er blíðoygdur, so blíðoygdur sum hann hefur verið alla tíðina, men kortini kennir unglíngurinn eitthvat á sér, sum hann ekki hefur havt nakra vóning av áður. Og so hoyrir hann meistaran siga: Eitt vantar tær!

Hesi orð eru ekki sögd við ásakandi rödd, heldur er hon at kalla mild og stillandi, eins og meistarin aftrat seg við, at leggja nakað aftrat, lesa fymmelini til hin einfalda men avgjörda dóm. Men hann sær fullvel at unglíngurinn ventar gjöllari svar. Hann tekur aftur til máis, lítur í eyguni á hinum skikkju-, klædda unga manni og talar við avgerandi rödd, hövliga og faðirliga. Sum úr fjarleika hoyrir unglíngurinn hesi orð verða talað til sín: Vilt tú vera lukkuligur, so slepp tær av við allar ognir tinar!

Sum úr enn storri fjarleika hoyrir hann framhaldið: Og gev tær til tey fátæku, til tey, sum einki eiga, til biddararnar, til tey, sum eru sjúk til tey, ið ekki eiga tak yvir hövdið, öngar gullpengar, öngan mat. — Far heim og bið tenarar tinar gera húsinu um til gistingarhús fyrri útlýgvaðar ferðamenn, sum ekki eiga nakað at gjalda fyrri seg, bið tenararnar geva teimum mat og náttarlegu. Hvorjum það, honum torvar. — Kom so við mér. Fylg mér.

Ungi maðurinn smíkar, hann veit ekki hvi, men hann smíkar, eins og hann fegin vil taka orð meistaranis upp í skemti. Men smil hansara hvörvur, í eygum spámannsins er hitt róliga álvarsemi, sum er nærskyt við ævinleikan, men ekki við það láturverða í lotuni. Unglíngurinn verður hyggjandi út yvir hópin rundan um seg, at ólukkuðyrnum, misbrotsmonnum, teim spíðolsku hesum arma harkaliði, sum eyðsjónliga ekki átti so mikið sum fyrri ofurdögur, tá tey komu vegin fram til Jerusalem. Átlaði meistarin kanska það, at hann skuldi upp geva fedraheim sitt, skilja seg frá öllum tryggleika í livinum og geva seg í hóslag við hetta fólk? Kundi

hann tala álvara? Nei, það bar ekki til. Mundi hann ekki hava mishoyrt seg?

Tá skal tú ögnast tann frið, það stúrunarloysi, það ævinliga lív, sum tú tráar eftir, hoyrir hann meistaran leggja aftrat.

Nei, hann hevði ekki mishoyrt seg. —

Eygu meistaranis eru ventin og full av faðirligum mildleika. Öngum líkari enn at hann er til reiðar at klappa unga manninum niður á kollin eins og smábarni, sum hevði fingið löyvi at koma til hansara, at verða uggað.

Men hin skikkjuklæddi reis á fotur. Hann vendir sér burtur og eina lotu er það varla at hann bragðar. So fer hann sin veg, spakuliga, lotur og troyttur, vónleysur maður. Eina.

Hann veit, at vendir hann sær á, fer hann at siggja beint í eygu meistaranis, tí varar hann seg fyrri at siggja beint í eygu spámannsins, kollveltingarmannsins, öttast það vald, sum býr í orðum hans og yvirbrá. Hann hveppir seg, tá hann hugsar um, at einans eitt eygnabrá frá hasum manninum kundi, um so bar á, fingið hann til at uppgeva alt og gerast ein av hasum fátæku, ófrelsu, útskotunum í mannafelaginum. Hann skundar sér heim at húsum, burtur frá vallaraskaranum á alfaravegnum, til tess at vera fyrri seg sjálfan innan sínar egnu fyra veggja, burtur frá teimum spíðolsku, til tess at varveita heilsuna til líkams og sálar, burtur frá teimum, sum eru í andstöðu til keisarans, tí afraðeinast vil hann verða teggaður saman við uppreistrarmonnum og yvirgangskroppum.

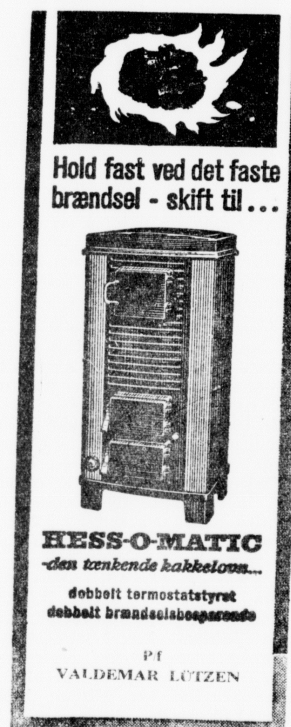
5.

Og nú hann aftur er einsamallur sær hann það tyðuligast, tá hann hugleiðir alt fyrri sér í friði og náðum, at millum hansara og træsíðins úr Nazaret er staðfest eitt megindýpi, sum ekki er grynandi. Hann sær eisini, at hasin uppreistrarmaður er hættsligur fyrri tjóðina, tess hættsligari sum hann fer löyvi at predika longur og halga fólk ið at sér. Hann veit, at er nakar maður í landinum av sonnum óvinur sín, óvinur, sum vil beina fyrri trygd hansara, lívseyðnu og æru við tíð krevja uppflytting av löginu og javnaða, tá er það kollveltingarmaðurinn, sum hann hitti í dag. Alt í einum sær hann allan sannleikan um hendan hættsliga mann. Teir eru í roynd og veru óvinir, óvinir, sum aldri kunnu koma at semjast. Hví mundi hann ekki hava sæð hetta longu fyrr? Hvussu kundi tá nakrantíð vera komið honum í huga, at tilíkur veselíngur og moshari kundi sett sér lívsreglur?

Har afturimóti kendi hann nú á sér, það hann aldri hevði kent áður, at á herðum hansara hvíldi tann tjóðskaparliga skylda, at taka stöðu til slíkan predikara. Honum var eyðsjónligt, at tilíkur maður var stórliga hættsligur, — at tess fyrr hann varð beindur um sýn, tess betur. Það fór ekki at vera torfört at fáa rettvisan dóm yvir gövorðnan mann. Hvor kundi ætlast at standa hesum ögnarleysa, vinnuleysa landa stroki við líð, tá það kom til skapkerigar? Avgjört eingin. Páskahátíðin í Jerusalem, harafturimóti, varð ekki fullkomin, útan tilíkin menn vórðu fyribeindir með alla.

Og nú hevði hesin skikkjuklæddi ognarmaðurinn fingið stevnuáskrá at fremja, lutverk, sum mundi fara at gera stætti hansara og ett sóma og gera navn hansara ódeyðiligt.

Hans Dalsgaard týddi: úr íslenskum.

Hold fast ved det faste brandsel - skift til ...

HESS-O-MATIC
den tekniske kachelovn...
dobbelt termostattyret
dobbelt brandselsbeskyttelse

PI
VALDEMAR LUTZEN

Vaskimaskinur (enskar)

eru at fáa hjá

Maria Poulsen

2000 — 2001